

En el vintè aniversari de la mort de mossèn Pere Ribot

CARLES ALBESA

Enguany s'escau el vintè aniversari de la mort de mossèn Pere Ribot (1908-1997), rector que fou de la parròquia de Riells del Montseny, on fou enterrat el 24 d'agost al petit cementiri adjacent a l'esglésiola, tal com ell havia demanat, sota quatre pams de terra, sense nínxol ni mausoleu, embolcallat amb una senyera i amb un ram de roses al pit.

Avui, davant el recordatori de l'enterrament, evoco aquell abrusador matí del penúltim diumenge d'agost d'ara fa vint anys, en què, després de la multitudinària missa exequial, la ineptitud d'un empleat de la funerària estigué a punt d'originar un conflicte a l'hora de repartir els recordatoris.

Contemplo el que vaig aconseguir (figura 1) amb penes i treballs, bellament il·lustrat, que reproduïx tres breus poemes del finat i en dona aquesta senzilla i fidel semblança: "Home compromès. Arrelat en la seva terra i lliurat amb fe i constància a tothom. Cristià fidelíssim. Sacerdot, sempre i arreu. La lliçó de la seva vida restarà sempre present".

Diversos col·laboradors d'aquestes *Monografies* hi han publicat articles sobre la personalitat de mossèn Pere i la seva poesia. Pel que fa a aquest darrer punt, ell mateix havia dit (*Revista de Girona*, núm. 151, entrevista de Xevi Planas). "Jo he sacrificat la popularitat i he agafat un to que serà incomprès per la majoria. No he volgut tenir claca. A mi no em faran mai *escriptor del mes*, ni m'interessa, perquè soc jo, i prou, amb la meua psicologia humana i cristiana. He intentat escriure una poesia catalana,

d'esperit universal que fos per a minories i fugís del folklore de la poesia de floreta, arengada, espadenya, barretina i porró”.

Ara bé, l'autoexigència que proclamava no va ser obstacle, com va dir a Josep M. Modolell (*Converses amb mossèn Pere Ribot*, PAM, 1997), perquè simultàniament ampliés el seu numen poètic amb registres més planers: “Els pobles em demanaven goigs, la gent volia que els fes una poesia per a l'estampa de la primera comunió d'un fill, per a un bateig o per a un casament; no sé pas quantes coses d'aquestes tinc escampades”.

Mai no va defugir d'escriure els versos fàcils i fins i tot ingenus d'un goig, aquests cants religiosos de lloança i petició a Déu per mitjà d'alguna mediació celestial, tan populars en la devoció nostrada. Conflueixen en la seva obra dos estils poètics distanciat i fins i tot antagònics, que va saber fer compatibles amb naturalitat i respecte als respectius registres.

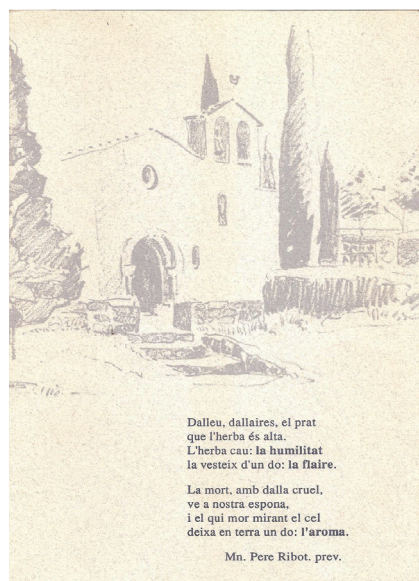
Només pel que fa a goigs dedicats a advocacions montsenyenques, i sense fer-ne una recerca exhaustiva, n'he trobat set amb lletra seva, de cadascun dels quals reproduceixo seguidament una estrofa en què apareix algun topònim del massís. Són els següents:

**FOGARS DE MONCLÚS,
DEDICAT A SANT COSME I SANT DAMIÀ**

I vetlleu per aquest poble,
del Montseny bell mirador.
Féu que sigui un ramat noble
a l'entorn del seu pastor.
Jesucrist a tots ens crida.
Sants Metges, deu-nos la mà!
Vetlleu per la nostra vida,
Sant Cosme i Sant Damià.

**RIELLS DE MONTSENY,
DEDICAT A SANT MARTÍ DE TOURS (FIGURA 2)**

Celebrem la vostra festa
pel novembre, quan empeny
fredorades i congesta,
que és la vesta del Montseny.
Cada any ve la rodalia.
Riells sempre és un jardí.
Valga'ns sempre, i lloat sia,
a tothora, Sant Martí.

Primera de les quatre pàgines del recordatori.

Goigs de Sant Martí, patró de la seva par-
ròquia de Riells.

**ARBÚCIES,
DEDICAT ALA MARE DE DÉU DE LA PIETAT**

Vetlleu per la rodalïa,
féu amorós el terreny
amb el goig de cada dia,
Guilleries i Montseny.
I la pau d'aquest veïnatge
cor obert de bat a bat.
Venerem la vostra imatge
Verge de la Pietat.

CAMPINS,
DEDICAT A SANT JOAN BAPTISTA

Ve cada any en romiatge
la contrada del Montseny.
És tan dolça vostra Imatge
que l'amor a Vós l'empeny.
Oh muntanya!, oh rogalia
cenyida de romanins!
Sigueu sempre llum i guia
d'aquest poble de Campins.

**SANT MARIA DE PALAUTORDERA,
DEDICAT A LA MARE DE DÉU DEL REMEI**

Féu miracles a tothora
a la muntanya i al pla;
deu conhort al cor que plora,
que el Montseny és vostre altar.
Sou la Gràcia acollidora
i el camí pla de la Llei.
De tot mal gentil Senyora,
sigueu Vós nostre Remei.

**ERMITA DE L'HOTEL SANT BERNAT,
DEDICAT A SANT BERNAT DE MENTON**

A mig aire de muntanya
heu plantat tenda i abric.
Matagalls i coll Formic
us faran reial peanya.
Del Montseny la senyoria
sigueu vós, i l'heretat.
Beneïu, oh sant Bernat,
ermitatge i rodalia.

**LA COSTA DEL MONTSENY,
DEDICAT A LA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS**

Sou, Maria, rosa vera:
deu olor, feu-nos d'abric,
riu d'amor de la Tordera,
de la Costa a coll Formic.
Vostre amor no desempara
la muntanya ni l'areny.
Sigueu sempre vós la Mare
de la Costa del Montseny.

Pot dir-se que els goigs escrits de nou per mossèn Pere Ribot procuren
mantenir la gràcia de les lletres antigues alhora que les ennobleixen.